In gesprek met mijn moeder

Verhalende gedichtenbundel, *deel 4*

Manola Francinette Sint Jago

Ter nagedachtenis aan Rosalinda Sint Jago-Faarup
(05 oktober 1930 - 25 maart 1967)

De Wensvogel

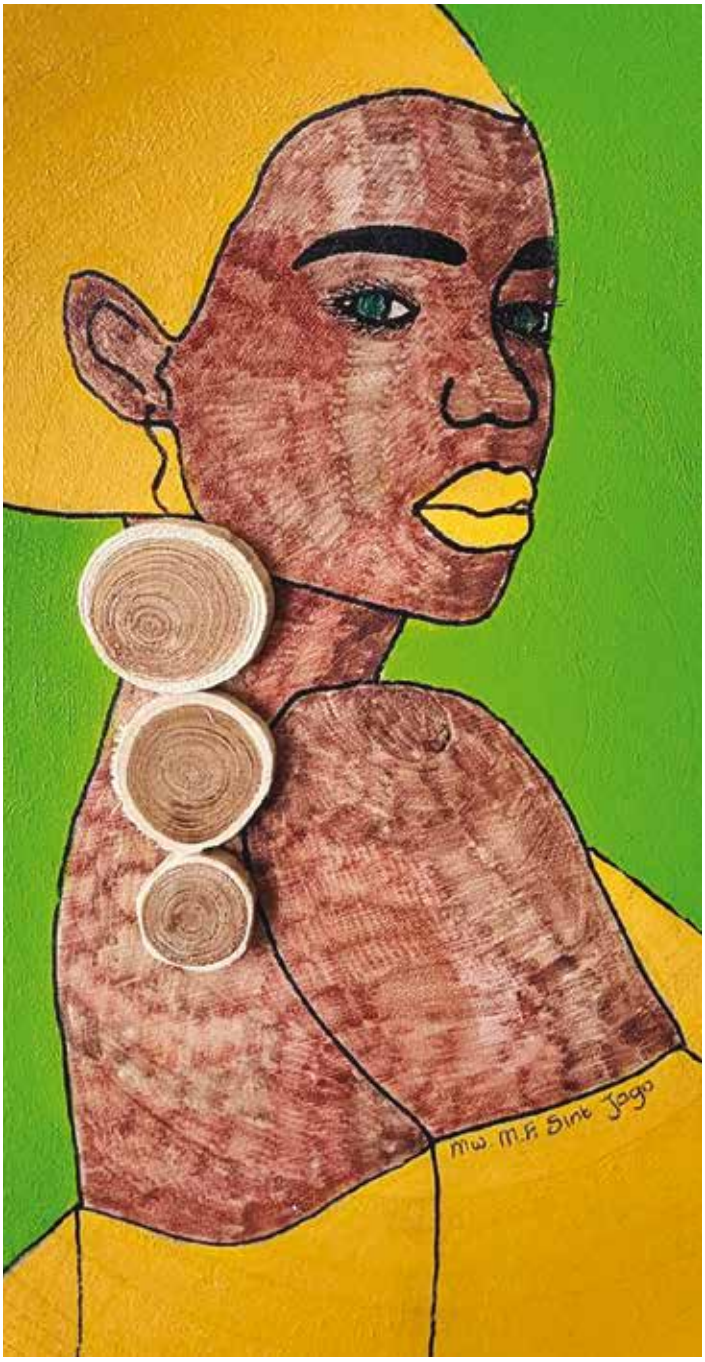
In gesprek met mijn moeder, verhalende gedichtenbundel, *deel 4*
Copyright ©2023 Manola Francinette Sint Jago, Amsterdam
(www.manolasintjago.nl)

Redactie en vormgeving: De Wensvogel, Amsterdam
Drukwerk: Ipskamp, Enschede

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van fotokopie, microfilm of welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de schrijfster/illustratrice.

Inhoud

Voorwoord	5
Inleiding	7
Gevangen in jou	9
Mama en papa voor altijd bij elkaar	10
Voor jullie papa en mama	13
In gesprek met de dood	14
Een tijdcapsule	17
Het vragenuurtje	18
De reis van je leven	21
Het leven is geven en nemen	22
Ik rouw iedere dag	25
Weerzien met mijn moeder	26
Brief aan Sinterklaas	29
De blauwe hemel	30
Een mama's boek	33
Een Moederdag, maar dan zonder moeder	34
Mama, het spijt me zeer	37
De sterren, de maan en de engelen	38
Open brief aan God	41
Was je maar hier	42
De appel valt niet ver van de boom	45
Dood is zo dood	46
Mama is altijd bij me	49
De dood flirt met me	50
Iets	53
Morgen wordt het allemaal wel beter	54
Het allerlaatste gesprek met mijn moeder	57
Nawoord	58

M.F Sint Jago

Voorwoord

Moeder zijn, moeder worden, moeder willen zijn, moeder willen worden. Niet elke vrouw kan het zijn, niet elke vrouw wil het zijn, niet elke vrouw kan het worden. Soms overkomt het een vrouw dat ze moeder wordt.

Elke man heeft een moeder. Iedere man moet een vrouw respecteren ongeacht haar uiterlijk, ras, kleur, geloof of geaardheid!
Moeder zijn is een grote verantwoordelijkheid. Een verantwoordelijkheid die gedeeld hoort te zijn, samen met de man, de vader of stiefvader, andere moeder of stiefmoeder. Die steun verdient elke moeder!
Oma's, de moeders der moeders kunnen dat als geen ander.

Elk kind heeft moederliefde nodig. Niet elk kind heeft dat mogen ervaren, om diverse redenen. Dat kind mag niet vergeten dat de moeder er voor haar/hem was. De moeder heeft haar genen doorgegeven aan haar kind. Ze heeft haar kind maanden in haar buik gedragen.
Moeder en kind zijn voor altijd met elkaar verbonden, net als de navelstreng, de onmisbare verbinding tussen de baby en de moederkoek.
Een moeder waakt over haar kroost.

Moeder zijn word je niet ‘zomaar’. Moeder ben je je leven lang.
Ook een moeder die haar kind niet heeft mogen wiegen, waakt over haar kind. Altijd!!!

Juan Sint Jago

Moeder Mimie als 19-jarige, Manola als 5- en 19-jarige.

Inleiding

Lieve mensen,

Mijn naam is Manola Francinette Sint Jago, geboren en getogen op het zonnige, tropische eilandje Aruba. Op jonge leeftijd ben ik naar Nederland gekomen, vanwege een ernstige aandoening die inmiddels chronisch is geworden. Het tekenen, schilderen en schrijven hebben me altijd op de been gehouden.

Het bundelen van deze gedichten over en voor mijn moeder voelt als het uiteindelijk sluiten van een boek. Ik heb aanvaard dat ik haar nooit heb mogen zien, haar nooit heb mogen spreken, haar nooit heb mogen aanraken en haar misschien ook nooit meer zal zien. Ik ben haar dankbaar dat ze mij het leven heeft gegeven en dat ik met vallen en opstaan op deze wereld heb mogen leven en nog steeds mag leven.

Lieve Mimie, elke keer als ik een gedicht schreef over jou, leek het of ik even in gesprek was met jou en het voelde fijn, het voelde goed.
Het gemis van jou ging en gaat als een rode draad in mijn leven, maar nu heb ik het een plek gegeven en nu kan ik verder. Het leven gaat door en het blijft leeg zonder jou, maar toch moet ik verder.

Ik hou van je Mimie.

Gevangen in jou

.....

Ik zit gevangen in je ziel.
Ik kan je niet loslaten, dat lukt niet.

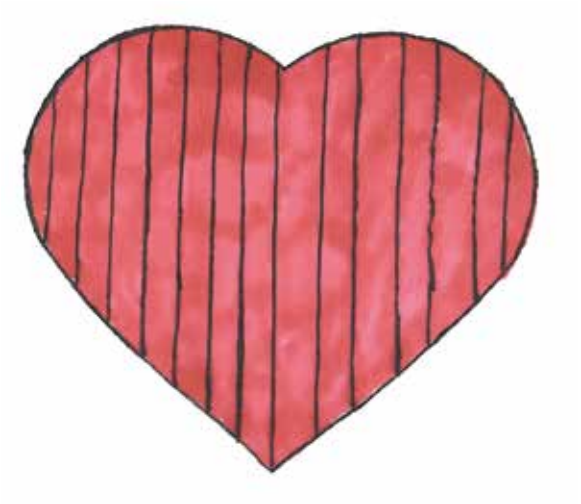
Ik zit gevangen in je hart.
Ik kan er niet uitlopen, dat gaat niet.

Ik zit gevangen in je lichaam.
Ik voel je hart kloppen in het mijne.

Ik wil ontsnappen, maar dat lukt me niet.
Ik wil daar weg om een ander leven te zoeken.

Om in een andere ziel te kruipen.
Om in andere armen te huilen.

Om troost te vinden bij een levende ziel.
Om de liefde te krijgen, die je me niet gaf.

Mama en papa voor altijd bij elkaar

.....

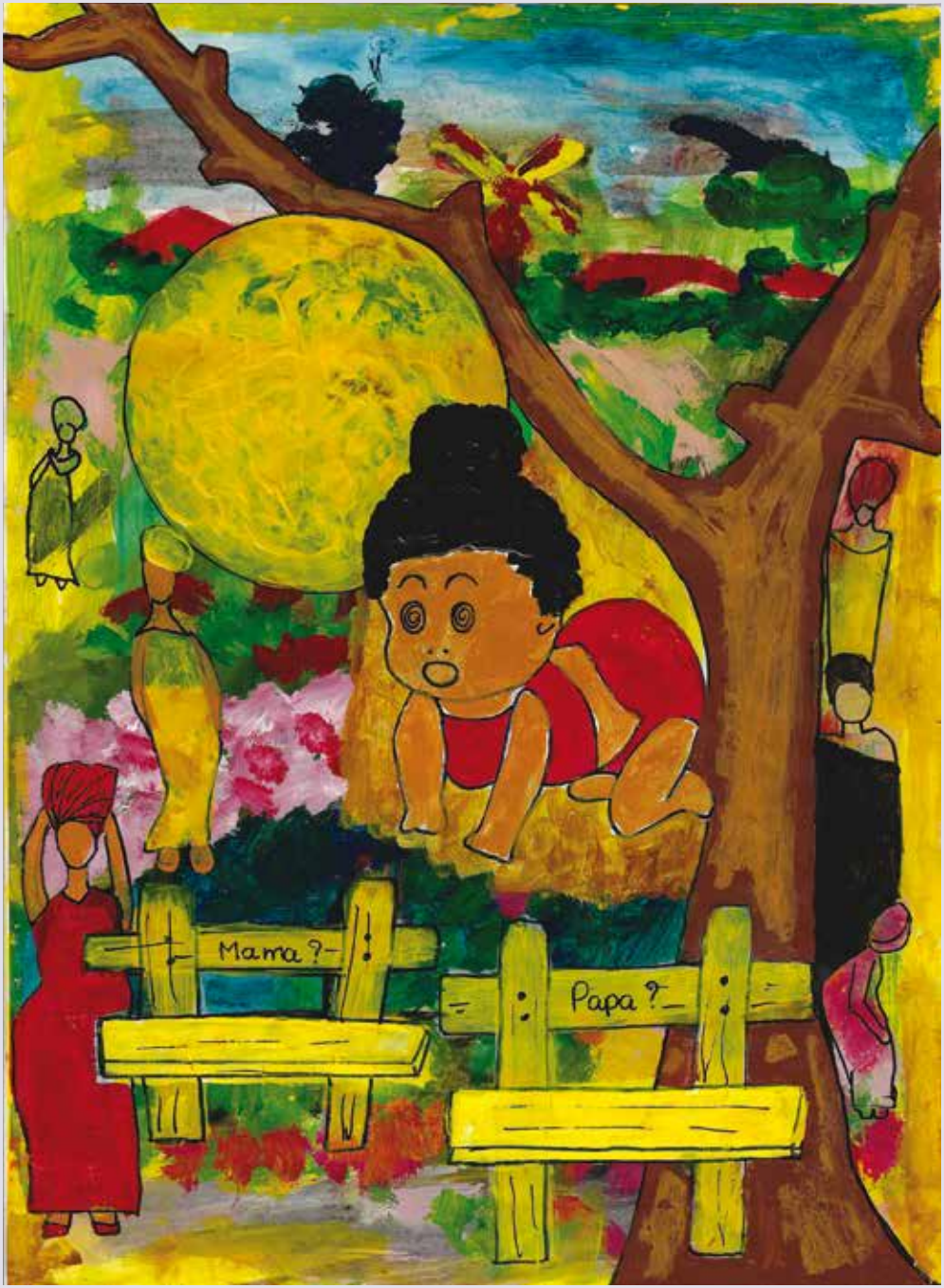
Mama en papa horen bij elkaar.
Lief en aardig, altijd samen.
Hand in hand, kusje hier en kusje daar.
Al met al een mooi echtpaar.

Of is het gewoon een fabel?
Een achterhaald sprookjesverhaal?
Ik heb ze nooit samen gezien.
Mama vertrok naar de hemel en papa nam later de benen.

Nee, voor mij geen sprookje.
Nee, voor mij geen fabel.
Alles is verdwenen.
En nooit meer ergens verschenen.

Het is allemaal een grote leugen.
Als verdwaalde sigarettenpeuken.
Uitgedroogd en platgedrukt.

Mama ?-
Papa ?-

Voor jullie papa en mama

.....

Mama en papa altijd bij mij.
Overal op de foto's.
In de kamer en in mijn hoofd.
Altijd vrolijk, altijd blij.
Voor altijd wij.

(Mijn allereerste gedicht, 5 jaar)

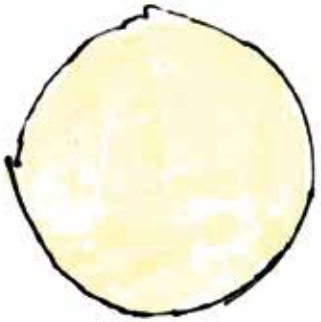

In gesprek met de dood

.....

Ik wil een gesprek met de dood voeren.
Ik wil met hem of haar gewoon in gesprek raken.
Ik wil hem of haar aanraken.
Ik wil samen over de dood praten.

Waarom moest mijn moeder dood?
En niet ik, de buurvrouw of mijn oma.
Ik snap er niets van, vanwaar die willekeur.
Ik heb zoveel vragen aan de dood.
Waarom is dood gewoon dood
en waarom bestaat er geen tussenweg?
Even terug, wat uitleggen, afscheid nemen.
Niet gewoon weg is weg en dikke pech.

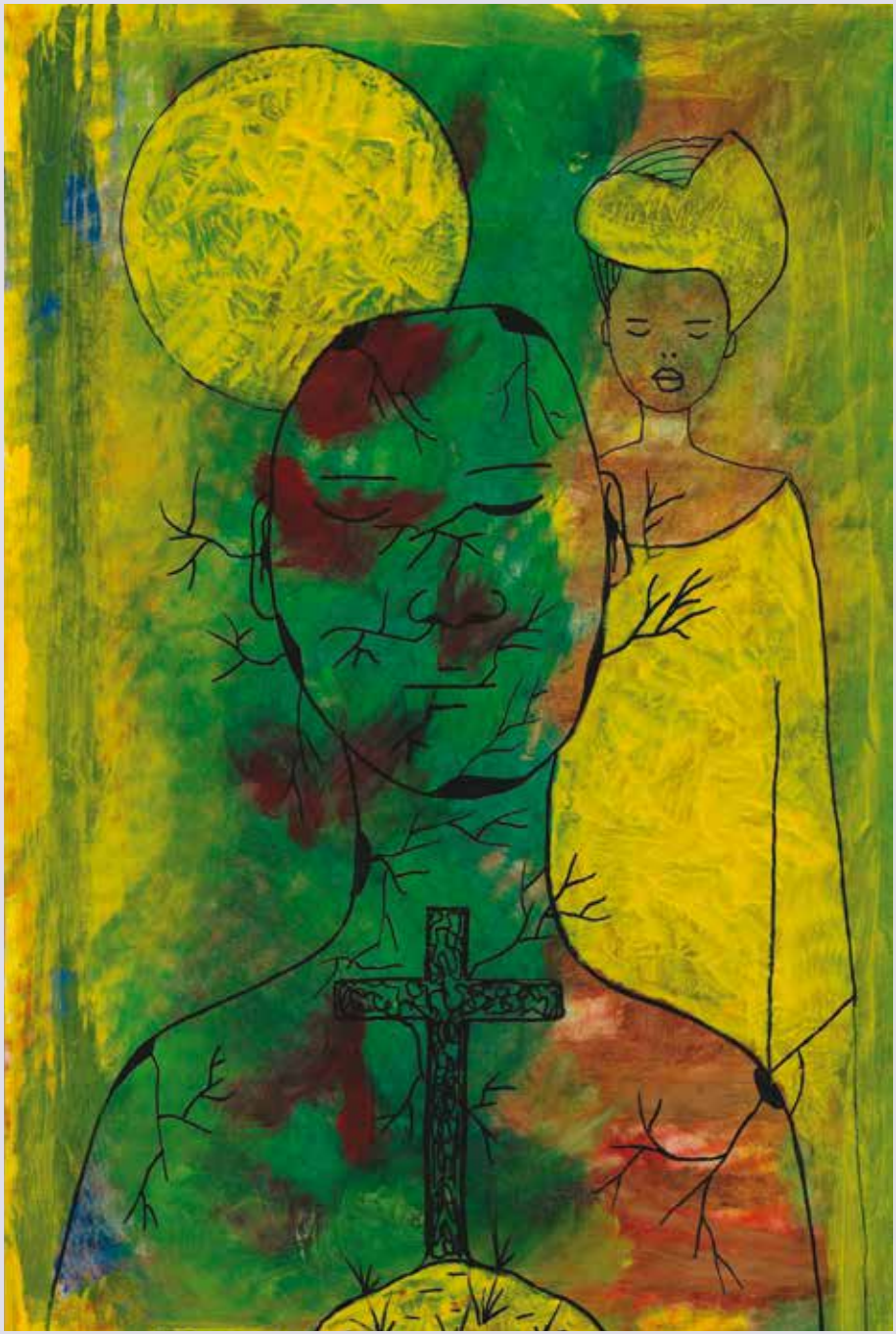

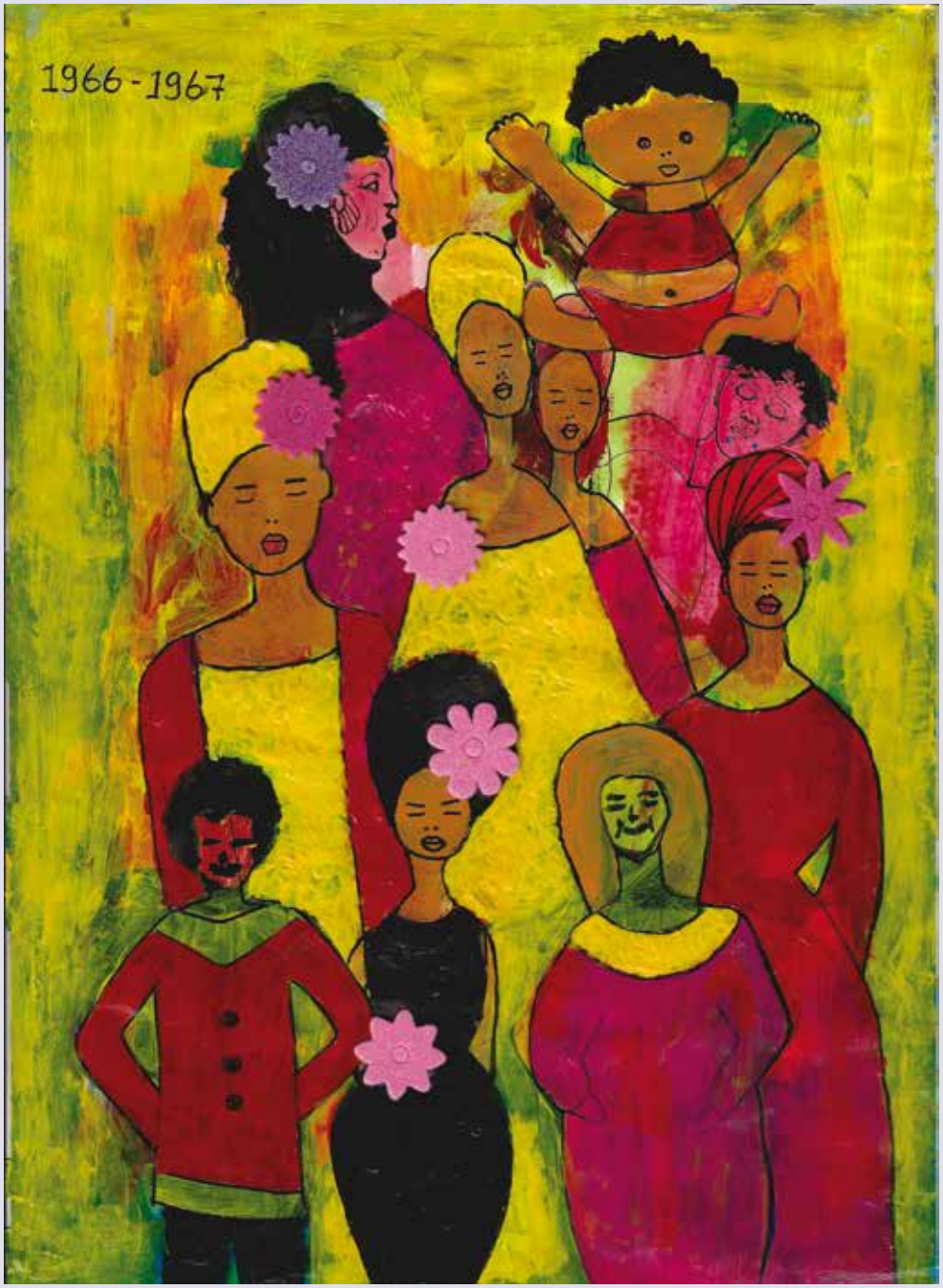
Waarom zo bruut en meedogenloos?
Waarom zo kil, waarom zo'n lijdensweg?
En daarna een saaie kist met enkel een roos.
Waarom niet even afspreken wanneer, waar en hoe?

Ik ben niet bang voor de dood.
Want misschien ontmoet ik mijn moeder weer.
Misschien is ze wel ergens, waar alleen
de dood kan komen en waar ze samen zijn.

Mijn moeder en de dood lopen,
misschien ergens hand in hand.
Waar ik nog niet mag komen.
Maar waarom mag ik dat niet weten?

1966 - 1967

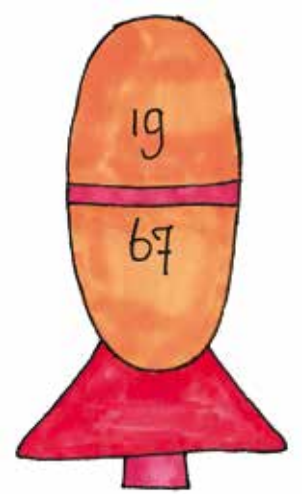
Een tijdcapsule

Een tijdcapsule wil ik graag kopen.
Een jaar uitzoeken waarin ik jou kan ontmoeten.
Elkaar lekker vertroetelen.

Misschien als zussen.
Wellicht als vriendinnen.
Waarschijnlijk als goede buren.
Het liefst als moeder en dochter.

Maakt eigenlijk niet uit in welke hoedanigheid.
Als jij er maar deel van uitmaakt.
Als ik je weer kan zien en omarmen.

Een tijdcapsule, dat lijkt me echt kicken.
Even gezellig met mam op de bank lekker chillen.
Mam en ik voor altijd in een tijdcapsule.
Jaren veertig/vijftig samen in de tijdcapsule.
Lijkt het je wat, mam?

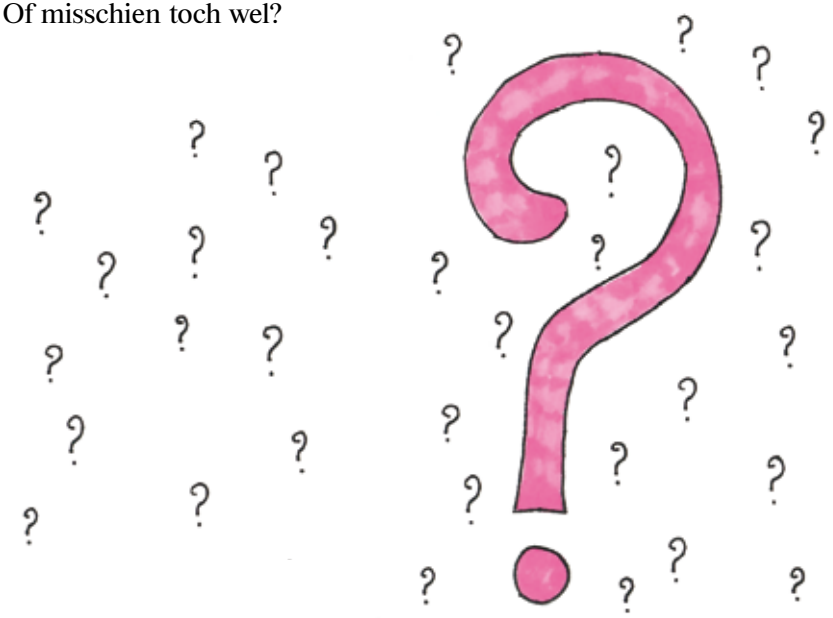
Het vragenuurtje

Hoe vind je dat je het tot nu toe hebt gedaan, lieve moeder?
Is er een moment geweest dat je wist dat je het niet zou redden?
Heb je niet overwogen mij mee te nemen?

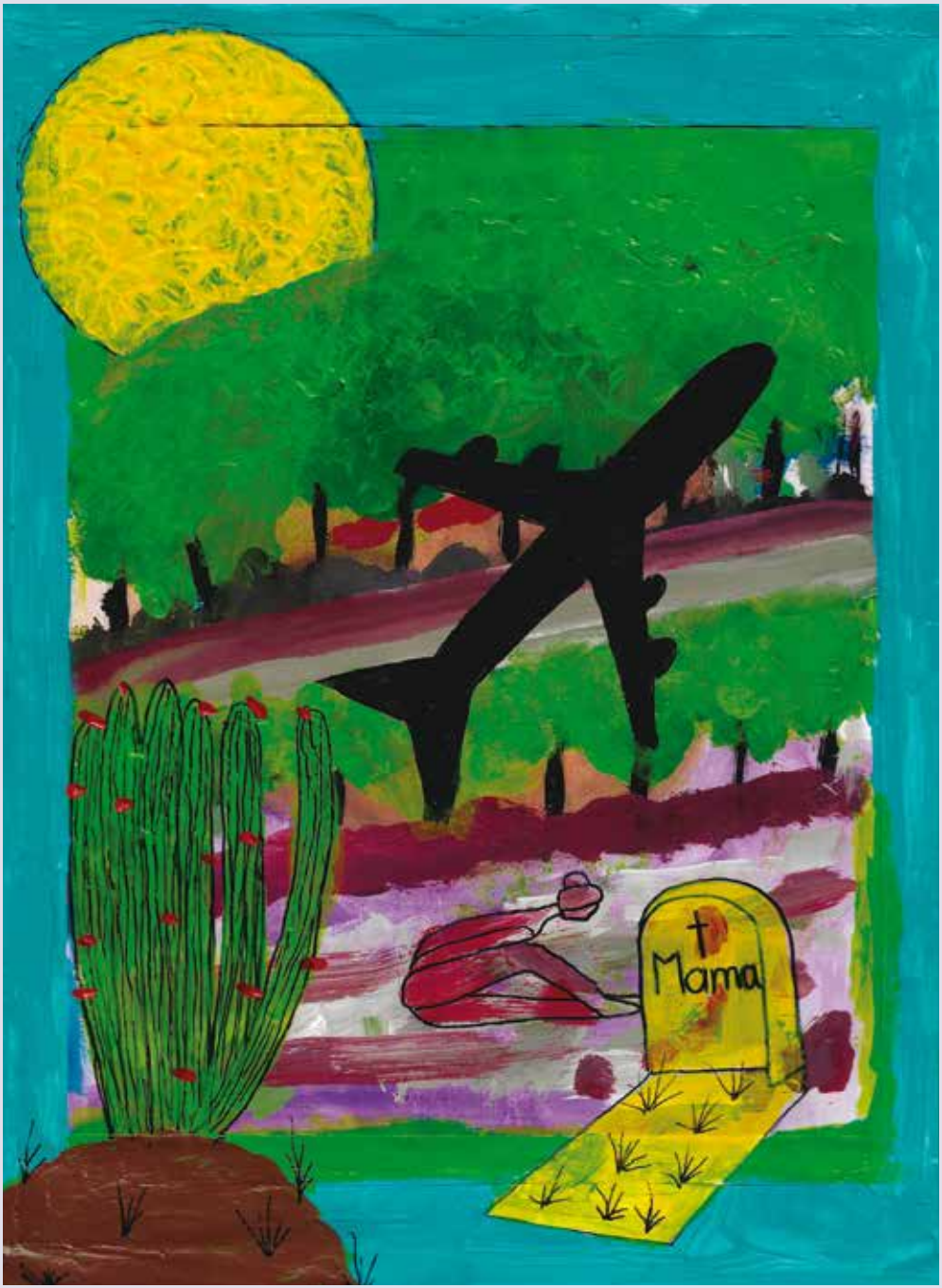
Wat vind je van mij als mens?
Heb ik het goed gedaan?
Heb ik enigszins gefaald in jouw ogen?
Heb je tegen mij gelogen?

Lieve moeder, jammer dat het op deze manier moet met ons.
We hebben elkaar maar amper gezien.
Maar wat heb je een indruk gemaakt op mij.
Je zit in alles wat ik doe en alles wat ik zie.
Je bent overal, ik word helemaal gek van je.

Hoe kan dat nou, want ik ken je niet.
Of misschien toch wel?

Mama

De reis van je leven

.....

Was het de reis van je leven, lieve moeder?
Of had je het liever willen uitstellen?
Had je mij liever willen zien opgroeien?
Was jij wel voor me opgekomen als je
zag dat ik gepest werd op school en op straat?

Had je liever met papa oud willen worden?
Had je graag oma willen worden?
Had je van mij willen houden, net als van je andere kinderen?
Had je mijn eerste expositie willen zien en bewonderen?
Jouw afwezigheid heeft mijn leven toch verzwakt.
Heeft mij beperkt in alles wat ik deed en nog steeds doe.

Voordat je voor altijd vertrok, heb je met papa
de wereld gezien, want je was reislustig.
Maar daarna ben je zonder bagage vertrokken naar ergens,
waar ik niet mag weten waar het is gelegen.
Naar een vakantieplek zonder bestemming.
Zonder route, zonder kennis.

Een reis van je leven?
Of iets wat je toch liever had willen uitstellen?
Wist je dat je deze reis maar één keer kon maken?
Dat terugkeren geen optie was en is?

Het leven is geven en nemen

.....

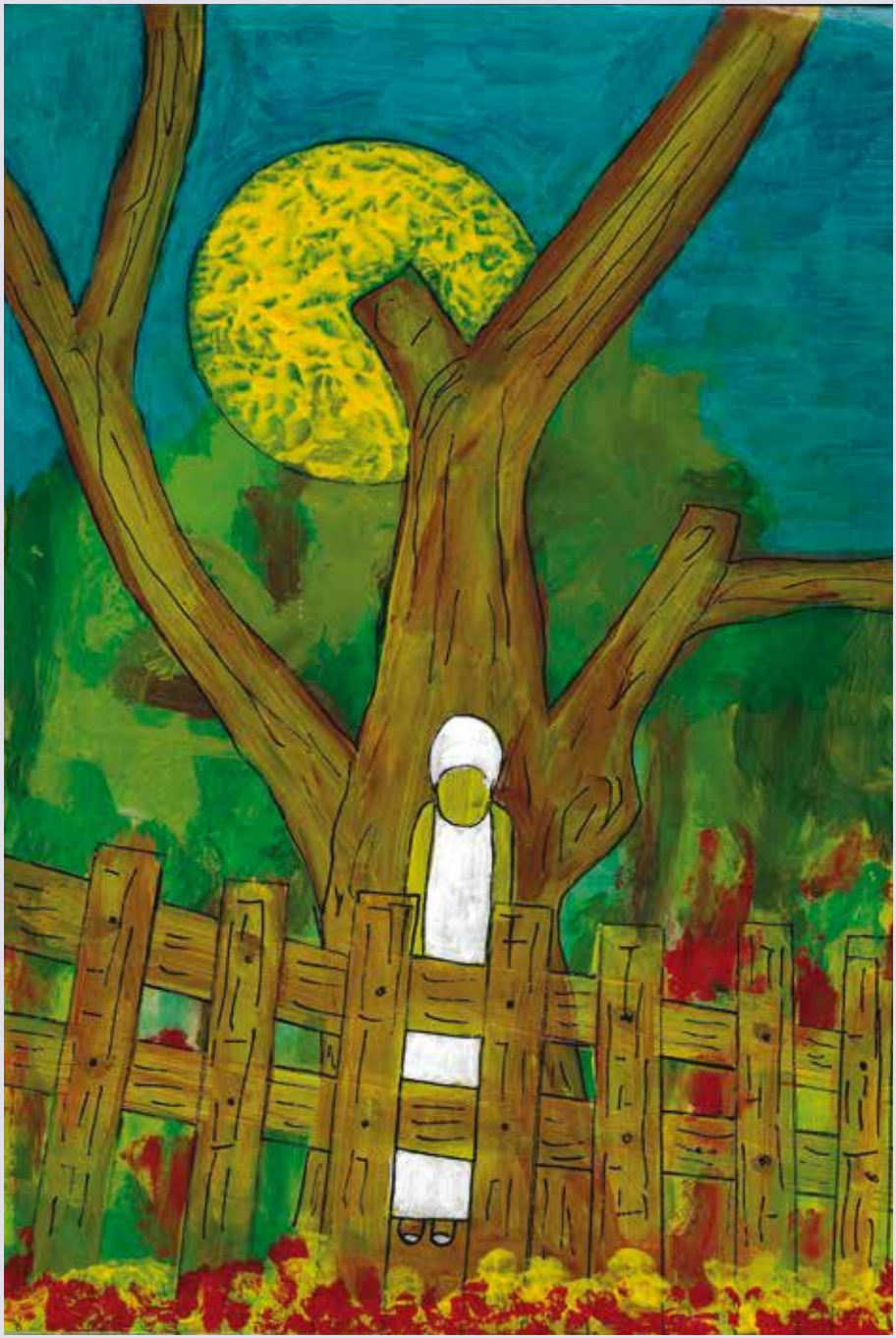
Lieve mama, in het leven gaat het om geven en nemen.
Jij hebt mij het leven gegeven, maar ik heb jou het leven ontnomen.
Het was kantje boord voor ons allebei.
Maar ik mocht aan het langste eind trekken.
Maar uiteindelijk was niemand echt blij.

Was ik nou maar niet zo eigenwijs geweest.
Had ik nou maar ook het loodje gelegd en met jou weggegaan.
Dan had niemand mij gekend en miskend.
Dan had niemand mij beschuldigd en vernederd.
Dan had ik deze wereld niet bevuild met mijn aanwezigheid.
En dan was ik net als jij geraakt in de vergetelheid.

Maar in het leven gaat het nou eenmaal om geven en nemen.
Jij hebt mij het leven gegeven en ik heb jou het leven ontnomen.
Zo is het leven nou eenmaal.

Ik rouw iedere dag

.....

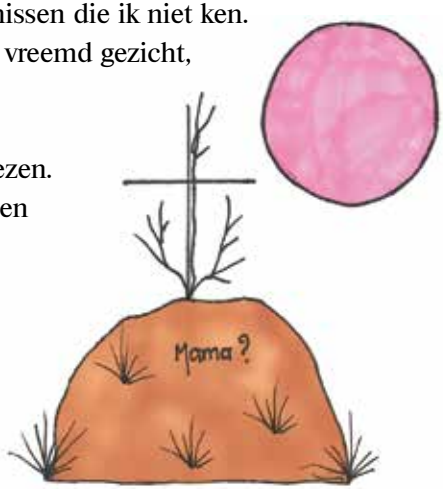
Iedere dag rouw ik om een moeder, die ik nooit heb gekend.
Iedere dag rouw ik om een moeder, die ik nooit heb gezien.
Iedere dag rouw ik om een moeder, die ik nooit heb gevoeld.
Iedere dag rouw ik om een moeder, die ik nooit heb gesproken.

Iedere dag is voor mij een zoektocht naar wie ik ben
en waar ik vandaan kom en waarom ik er zo uitzie.
Van wie heb ik mijn krullen en van wie heb ik die lange benen.
Allemaal vragen waar ik nooit antwoord op zal krijgen.

Op de dag dat ik geboren ben, verliet je deze aarde en mij.
Ik bleef achter in een koude couveuse, zonder jou en zonder liefde.
We konden geen afscheid nemen van elkaar, het was in één keer voorbij.
Jij vloog naar een hemel en ik bleef achter met de vraag wat God bezielde.

Lieve moeder, ik mis je iedere dag van mijn leven.
De pijn, het verdriet en het enorme gemis zijn met elkaar verweven.
Al is het heel vreemd om iemand te missen die ik niet ken.
Om jou iedere dag te zoeken in een vreemd gezicht,
waar ik ook ben.
Maar toch voel ik die leegte
en iets klopt gewoon niet in dit wezen.
Een gevoel dat ik niet kan plaatsen
en ook nooit zal begrijpen.

Weerzien met mijn moeder

.....

Lieve moeder zal ik je ooit wel zien, vraag ik me iedere dag af.
Komt er ooit een tijd dat we elkaar zullen ontmoeten?
En elke seconde, elke minuut met elkaar zullen koesteren.
Zal mijn ziel gelijk jouw ziel herkennen en erkennen?
Of wordt het voor mij zoeken tussen alle verloren zielen?
Zullen we elkaar in de armen vliegen en elkaar nooit meer loslaten?

Maar mijn grote vraag is: waar ben je nu en wat doe je nu?
Lig je nog te slapen, terwijl je vlees helemaal verteerd is.
Zijn het je botten die nog eenzaam liggen te vergaan?
Soms ben ik bang dat het dat alleen is en je voorgoed weg bent.
Dat we elkaar nooit meer zullen ontmoeten en dood, dood is.
Ik zou het heel jammer vinden als er geen hemel zou zijn.
De hemel waar papa het vroeger over had, waar jij zou wonen.
En waar jij nog een kamer voor mij had gereserveerd.

Ik laat je
nooit meer
los!
xxx

Nona

Brief aan Sinterklaas

.....

Lieve Sinterklaas, hier bied ik u mijn verlanglijst aan.
Ik wil graag een lappenpop met vlechtjes in het haar.
Ik wil graag een roze wieg en een babybedje erbij.
Ik wil ook een roze kamer, helemaal van mij alleen.
En ik wil ook graag een boekenkast voor al mijn boeken.
Ik wil een mooie bruine leren rugzak en mooie leren schoenen.
Ik wil een eigen hele grote speelkeuken, zoals die op TV.
Ik wil ook graag een eigen TV en radio op de kamer.
Lieve Sinterklaas, ik wil een grote knuffel pandabeer
op een stoel voor in de hoek van de kamer, lijkt mij zo gezellig.
Ik wil graag een hele mooie jurk met mooie lakschoentjes erbij.
Ik wil ook een fototoestel, om foto's te maken van mijn honden.
Lieve Sinterklaas, als ik weer naar school ga, wil ik niet meer gepest worden.
Ik wil zo graag dat papa van me houdt, net zoveel als ik van hem hou.
Ik wil niet meer dat oma papa zo haat en zo gemeen doet tegen hem.
Ik wil graag voorgelezen worden door papa, voordat ik ga slapen.
Lieve Sinterklaas, als u mijn verlanglijst leest dan zult u denken
dat ik heel hebberig ben, maar dat ben ik echt niet. Ik zal u vertellen waarom.
Lieve Sinterklaas, eigenlijk wil ik deze spullen allemaal niet.
Wat ik eigenlijk wil, is een paar minuutjes met mijn moeder en verder niets.
Ik heb God al heel veel brieven gestuurd, maar ik kreeg nooit antwoord,
dus probeer ik het bij u, lieve Sinterklaas.
Maar een paar minuutjes met mijn moeder dan zal ik u nooit meer
lastigvallen. Uh... mijn moeder is wel dood, maar misschien
kunt u met God iets regelen of zo, dat zou zo fijn zijn
en ik zal u voor altijd dankbaar zijn.
Heel veel lieve kusjes van mij. Ik ben heel lief geweest,
eigenlijk ben ik altijd wel lief. Alleen is er niemand die dat ziet
of niemand die er wat van zegt.

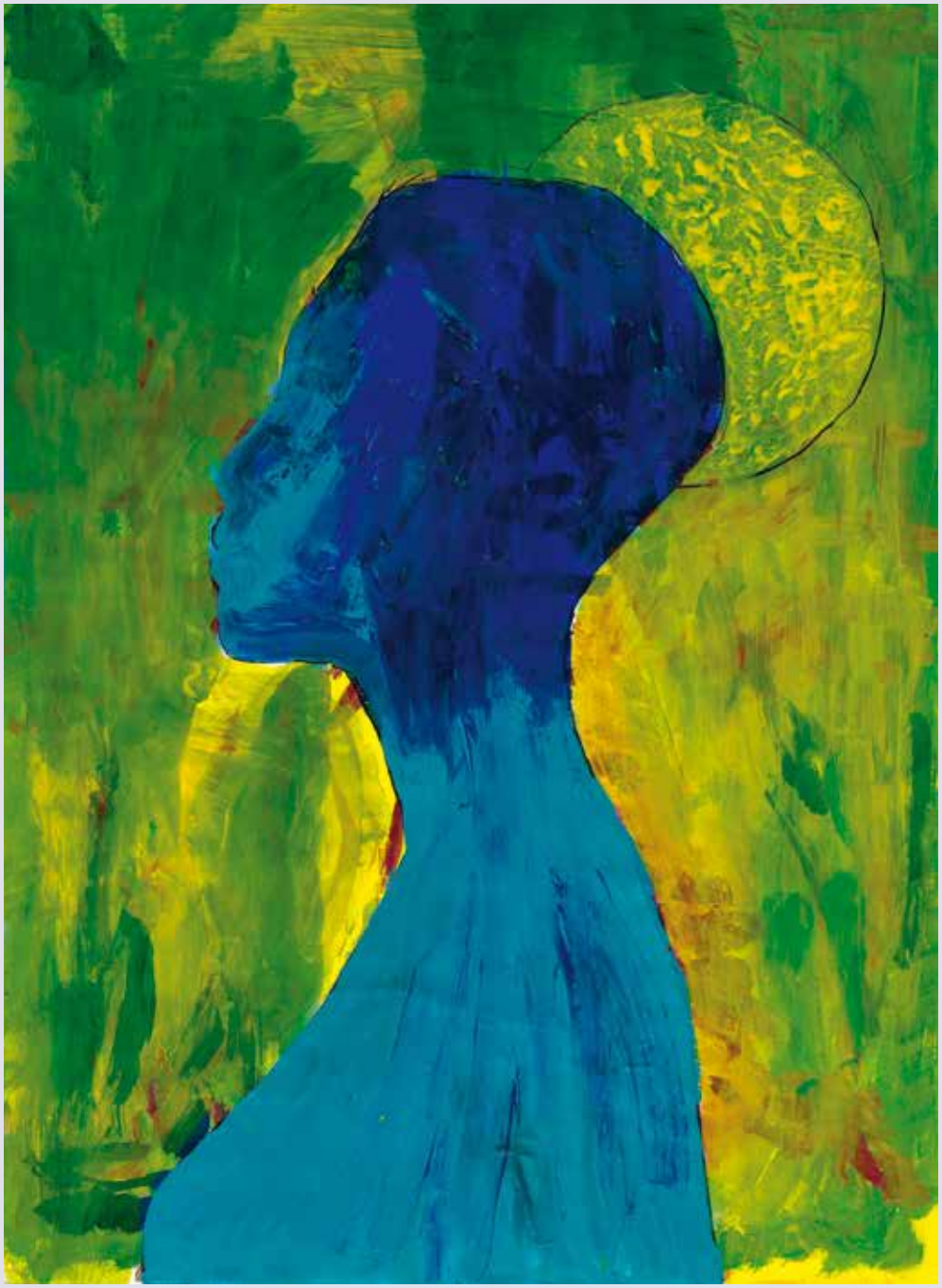
(Geschreven toen ik 8 jaar was)

De blauwe hemel

.....

Ik kijk naar de hemel,
want volgens papa is de hemel de blauwe lucht
boven mijn hoofd.
Daar wandelt mama tussen de engelen
en daar kijkt ze iedere dag naar mij.
Ik zwaai heel vaak naar de hemel,
zodat ze kan zien dat ik er ben
en dat het goed gaat.
Eigenlijk gaat het niet goed,
want ik ben ziek en ik hoop dat ik snel dood ga.
Dan kan ik ook naar de hemel en
met mama vliegen tussen de engelen,
de sterren en de maan.

Voor
Mama

Een mama's boek

Ik heb een heel mooi schriftje gekocht
en vol met engelen geschilderd.
Ik probeer mama tussen de engelen te zoeken,
maar daar zit ze niet.
Nee, want mama zit hoog in de hemel
tussen de echte engelen.
Maar dit schriftje is voor mama en mij,
dan kan ik met haar praten.
Over van alles en nog wat, maar
vooral over engelen.

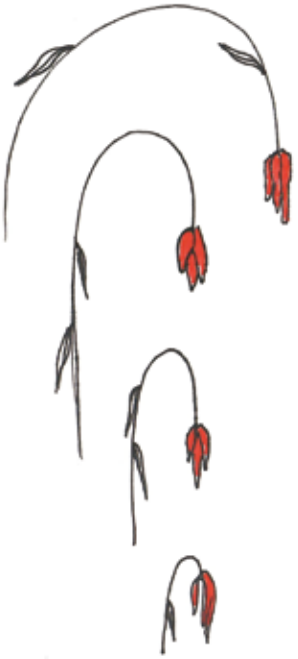
Een Moederdag, maar dan zonder moeder

.....

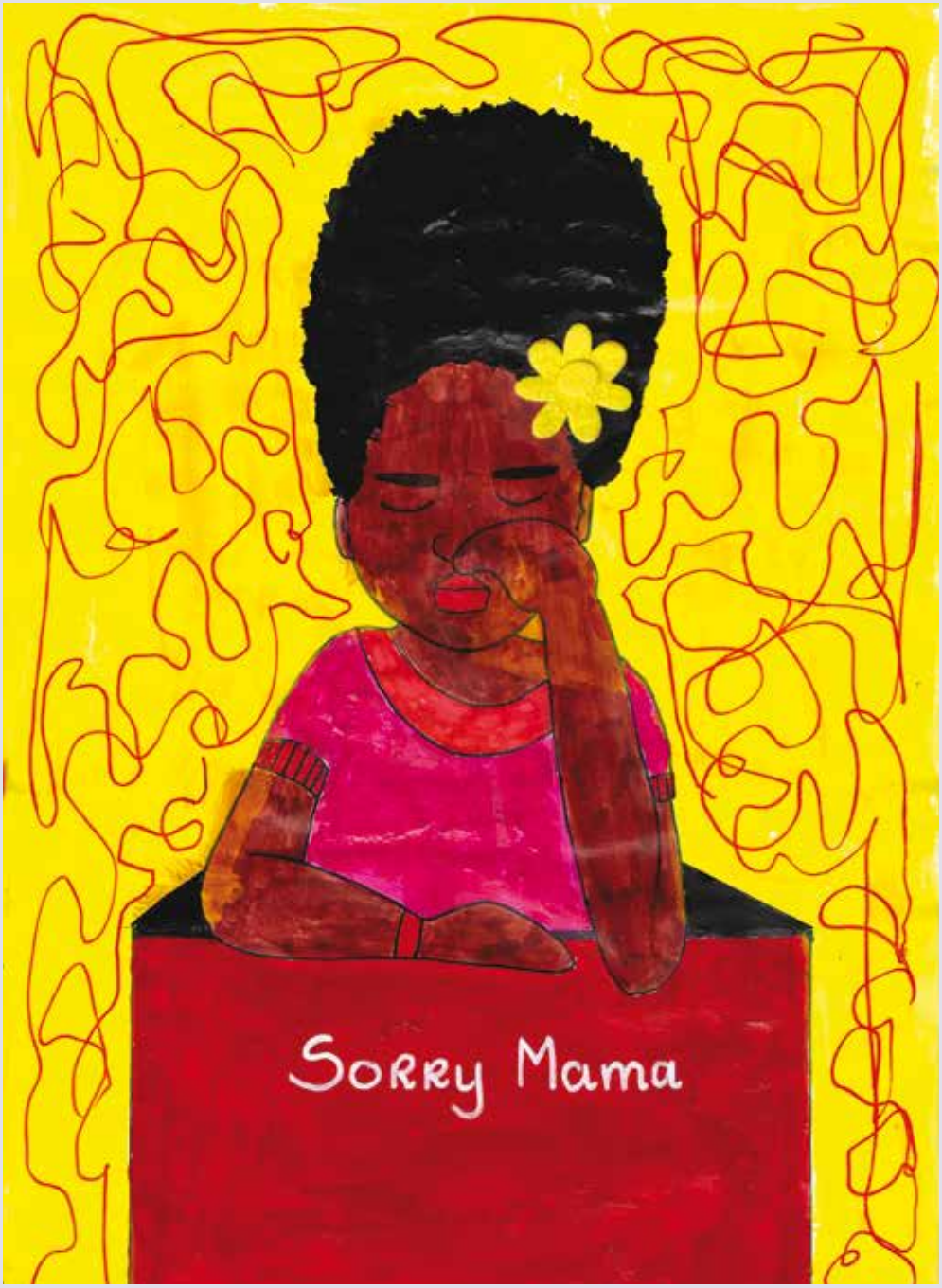
Een Moederdag zonder moeder is heel moeilijk.
Want ik wil mijn moeder bedanken dat ze mij het leven gaf.
Al had ik liever gehad dat ze was gebleven om het samen te beleven.
Maar ze vertrok en ik bleef achter om het leven alleen te ervaren.

Een Moederdag zonder moeder is bijna onwerkelijk.
De leegte die er is, zal nooit verdwijnen.
Maar ik kan het ook nog steeds geen plekje geven.
Want hoe doe ik dat voor een moeder die er nooit is geweest.

Een Moederdag zonder moeder is zo kleurloos.
Ik wil haar een mooie sjaal geven in een zelfgemaakte doos.
Of een prachtige bos bloemen met in het midden een roos.
Maar het lot nam haar voor altijd mee en koos voor de dood.

Sorry Mama

Mama, het spijt me zeer

.....

Lieve moeder ik ben vaak zo ontzettend boos op je geweest.
Omdat je me hebt verlaten, zonder maar iets te zeggen of te doen.
Maar wat dom van me om te denken dat je dat bewust deed.
Gewoon om me te pesten of omdat je me niet de moeite waard vond.

Het leven was en is nog steeds zwaar voor me, op vele manieren.
Voor vragen, adviezen, gewoon een arm om me heen, kan ik
nergens terecht, want het zal toch altijd anders voelen dan bij jou.
Het accepteren dat het ook nooit zal gebeuren,
was voor mij een enorme klus.
Een moeder, dat is er maar één, dat klopt als een bus,
sorry mama, dikke kus.

De sterren, de maan en de engelen

.....

Lieve mama, is in de hemel tussen de sterren,
de maan en de engelen en komt nooit meer terug.
Dat waren de woorden van papa toen ik hem naar jou vroeg.
En het voelde zo vreemd dat je voor de sterren, de engelen
en de maan koos in plaats van voor mij te kiezen
en hier op aarde bij mij te blijven.

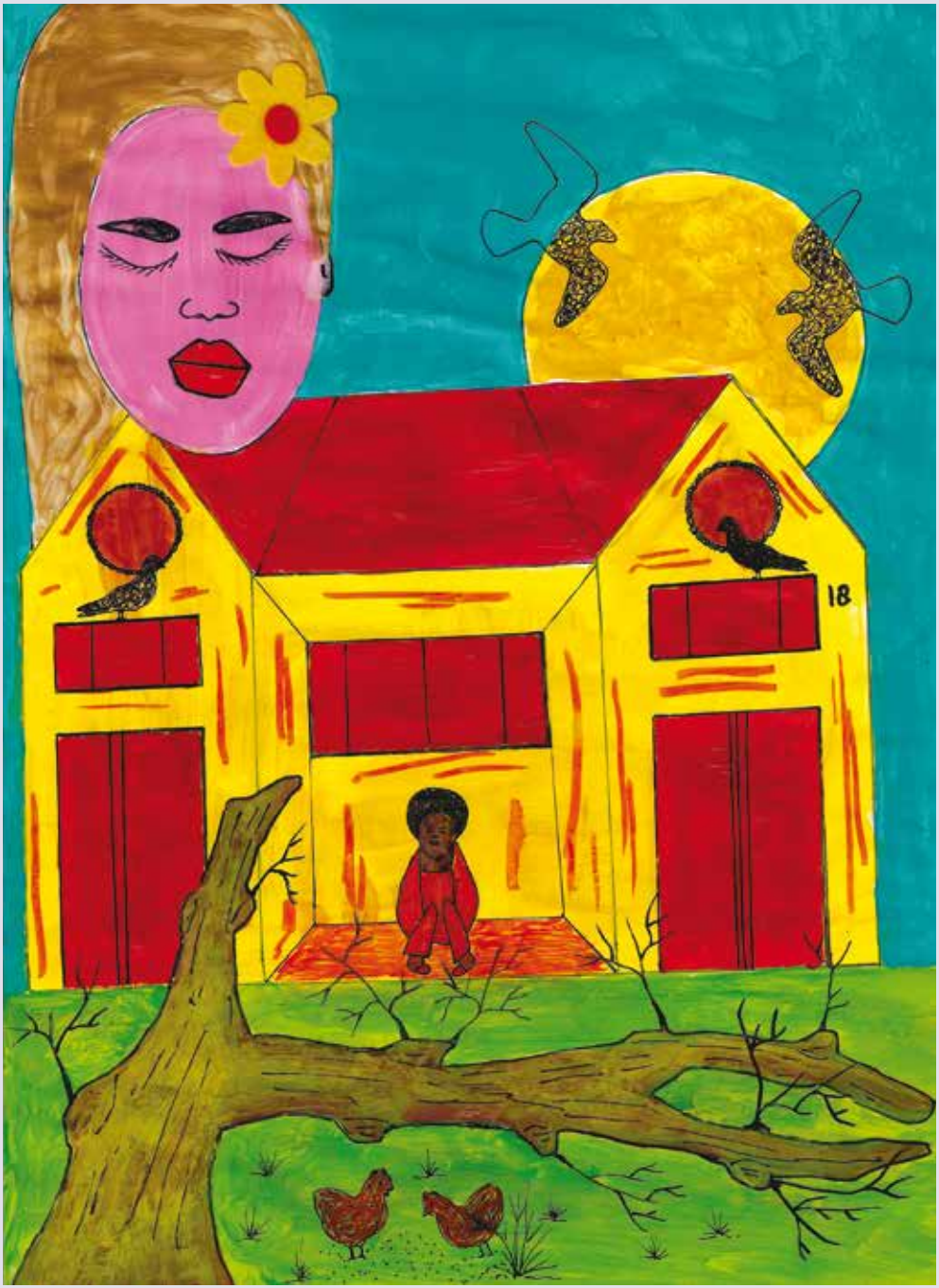

Ik was ontzettend jaloers op de maan, de engelen
en de sterren, maar tegelijkertijd vond ik ze ook zo mooi
en stralend en ik probeerde jouw keuze te begrijpen.
Maar om mezelf met de maan, de engelen
en de sterren te vergelijken vond ik vreemd.
Wat zou een ster hebben, dat ik niet heb
en wat zou een maan hebben, dat ik niet heb?
Wat zouden de engelen jou meer kunnen bieden
dan ik, jouw eigen kind?
Maar uiteindelijk koos je toch voor hen
en niet voor mij en dat doet pijn.

Lieve mama, ik snap jouw keuze nog steeds niet.
Maar misschien komt het door het grote verdriet.
Misschien door het gemis van jouw aanwezigheid.
En mijn lange zoektocht naar veiligheid en genegenheid.
Lieve mama, veel plezier tussen de sterren, de engelen en de maan.
En mogen de engelen jou alles geven wat ik niet kon.

(Gebruikt voor een opstel in de vijfde klas lagere school)

18

Open brief aan God

Lieve God, mijn moeder is al een tijdje dood en komt nooit meer terug. Papa heeft mij dat huilend en diepbedroefd verteld, toen ik naar mama vroeg. Papa zegt dat u daarvoor heeft gezorgd en dat mama bij U voor altijd zal leven zonder pijn en dat ze voor altijd heel gelukkig zal zijn, ook zonder mij.

Lieve God, ik mis mijn moeder en het doet zo ontzettend veel pijn in mijn hart. Ik voel dat er iets in mij niet helemaal klopt, dat mijn hart moeite heeft met kloppen. Het is alsof ik iets mis of dat er iets kapot is in mij, dat niet gerepareerd kan worden. Ik denk, ik weet het zeker dat het komt omdat mama er niet meer is. Ik ben heel blij dat mama gelukkig is bij u en geen pijn meer heeft. Maar toch zou ik mama, al is het maar een paar minuutjes, willen zien. Net als mijn buurmeisje haar mama stevig vasthoudt, dat wil ik ook. Want ik begrijp niet dat mijn buurmeisje dat wel kan en ik niet.

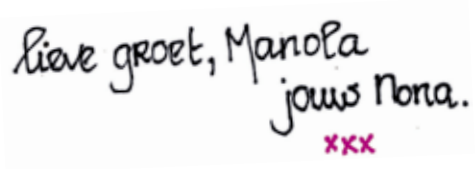

Lieve God, we wonen in een heel groot huis, maar het is een leeg huis. Het lijkt net of het huis mama ook mist, soms lijkt het of de muren huilen. Het voelt soms alsof de vloer trilt van verdriet van het gemis van mama's voeten. In de keuken ruikt het muf, de kasten zijn leeg en de gordijnen vies.

Lieve God, het hele huis is in diepe rouw zelfs de boom voor het raam van mama's en papa's slaapkamer is overleden. Er is niets meer van over. Een mooie, flamboyante boom die constant in bloei was, is er niet meer. Het verdriet werd hem te veel en hij verloor al zijn bloemen in één keer.

Lieve God, er heerst zoveel verdriet in dit huis, er wordt nooit gelachen. Ik weet niet hoe het was toen mama er nog was, maar kan me niet voorstellen dat het zo stil, zo kil, zo leeg, zo saai en zo dood was in dit grote huis. Maar toch vond U het beter om mama mee te nemen naar Uw hemel. Mama zou veel gelukkiger zijn tussen de sterren, de engelen en de maan. Mama is niet verdrietig zoals ik en waakt iedere dag over mij, alleen ik weet het niet.

(Geschreven toen ik 9 jaar was)

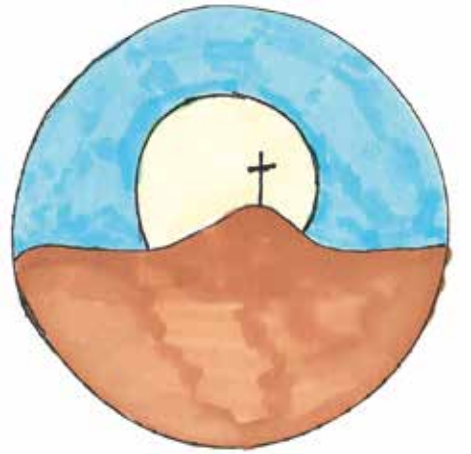

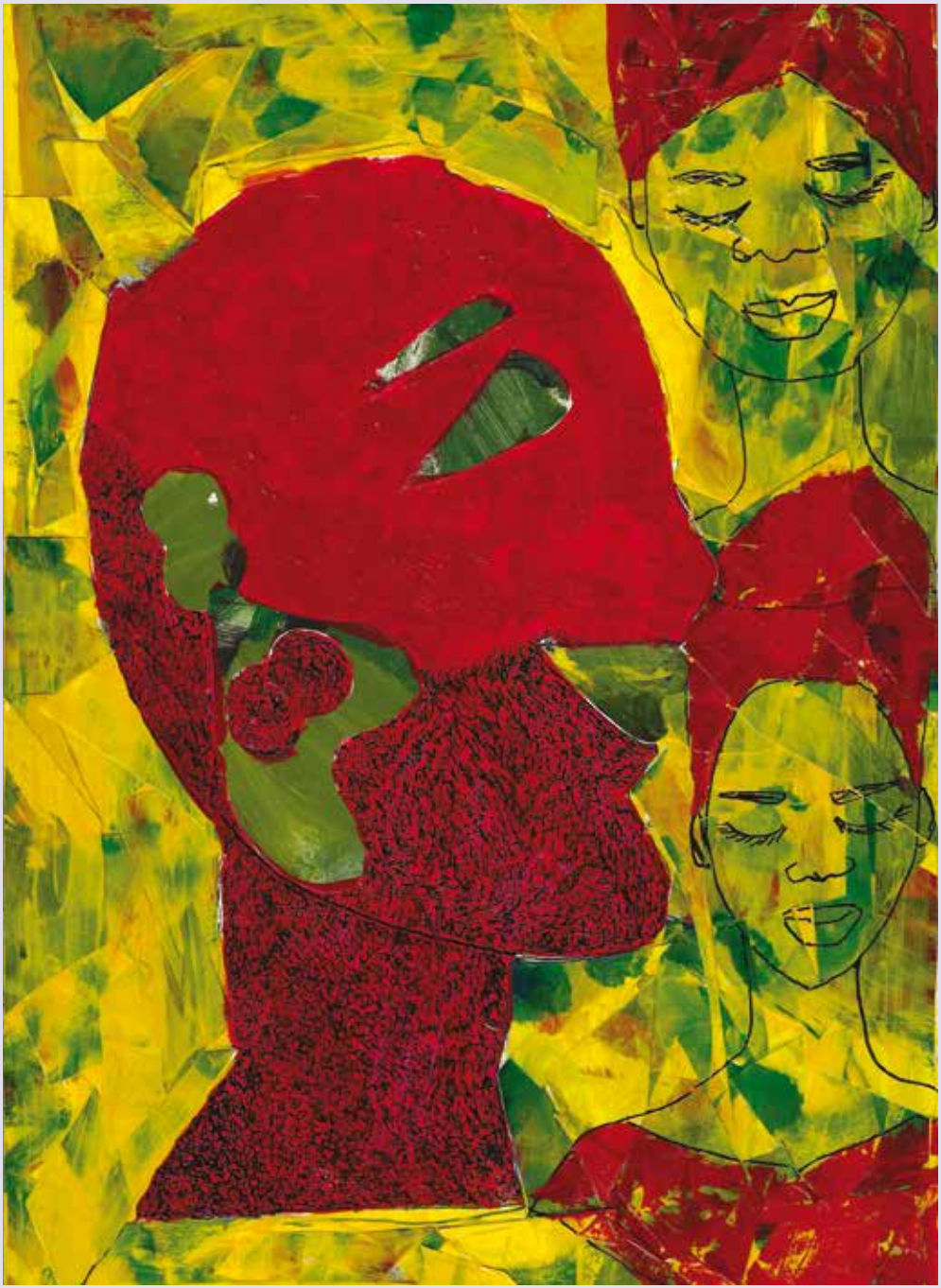
Was je maar hier

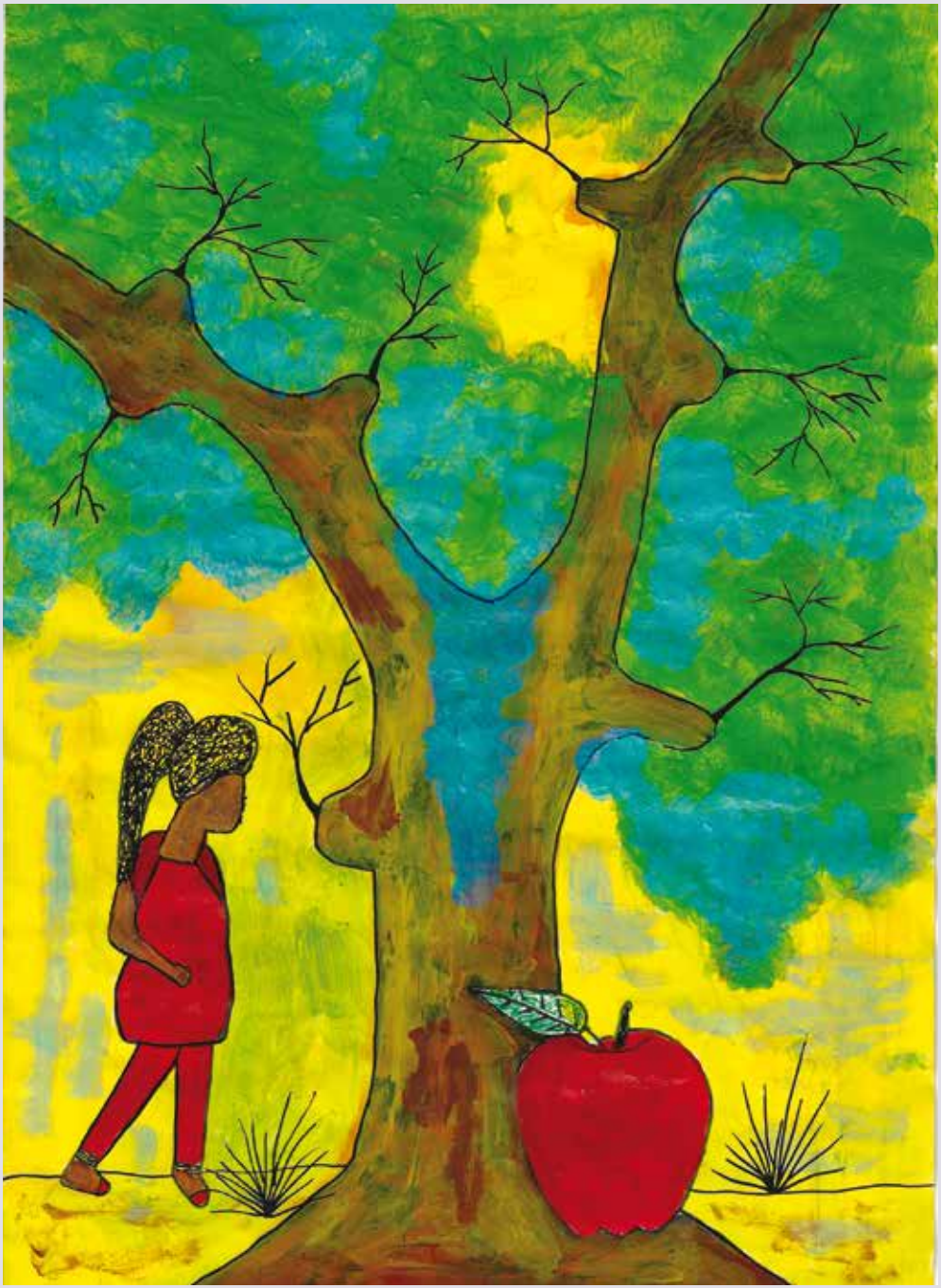
.....

Als doodgaan zou betekenen
dat ik gelijk op de schoot van mijn moeder zou belanden,
dan stak ik mezelf nu met een scherp mes dwars door mijn hart
en ik zou op slag dood zijn.
Als doodgaan zou betekenen
dat ik mijn moeder in levenden lijve zou zien en zij mij,
dan sprong ik voor de trein om te pletter te worden gereden
zonder enige spijt.

Als doodgaan zou betekenen
dat ik voor het eerst het woord mama mag uitspreken tegen iemand,
die daadwerkelijk ook mijn echte mama is,
dan zou ik mezelf in de fik steken en wachten tot de dood mij komt
halen en zou ik vertrekken.
Als doodgaan zou betekenen
dat ik al het materiële moet achterlaten en ook mijn geliefde,
dan zou ik naar de hemel kijken en zeggen:
'Lieve Mama, je maakt het mij zo verdomd moeilijk om jou
te ontmoeten, maar ik kom er zo snel mogelijk aan.'

De appel valt niet ver van de boom

.....

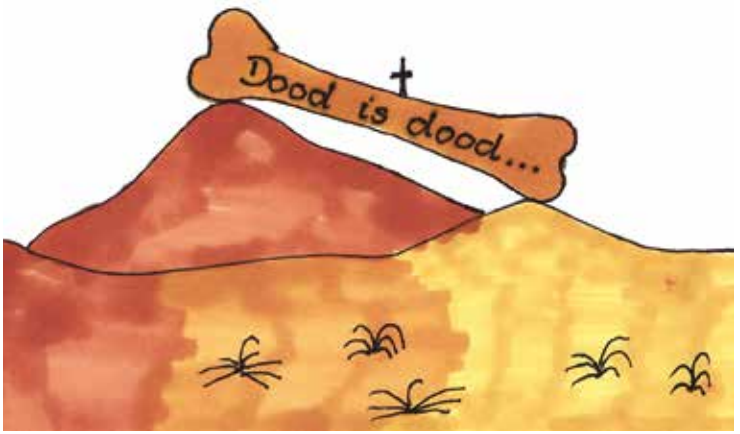
De appel valt niet ver van de boom.
Maar van welke boom moet die appel vallen.
Mijn moeder is overleden.
En mijn vader is buiten beeld.
De boom is omgevallen en alle appels zijn dood.

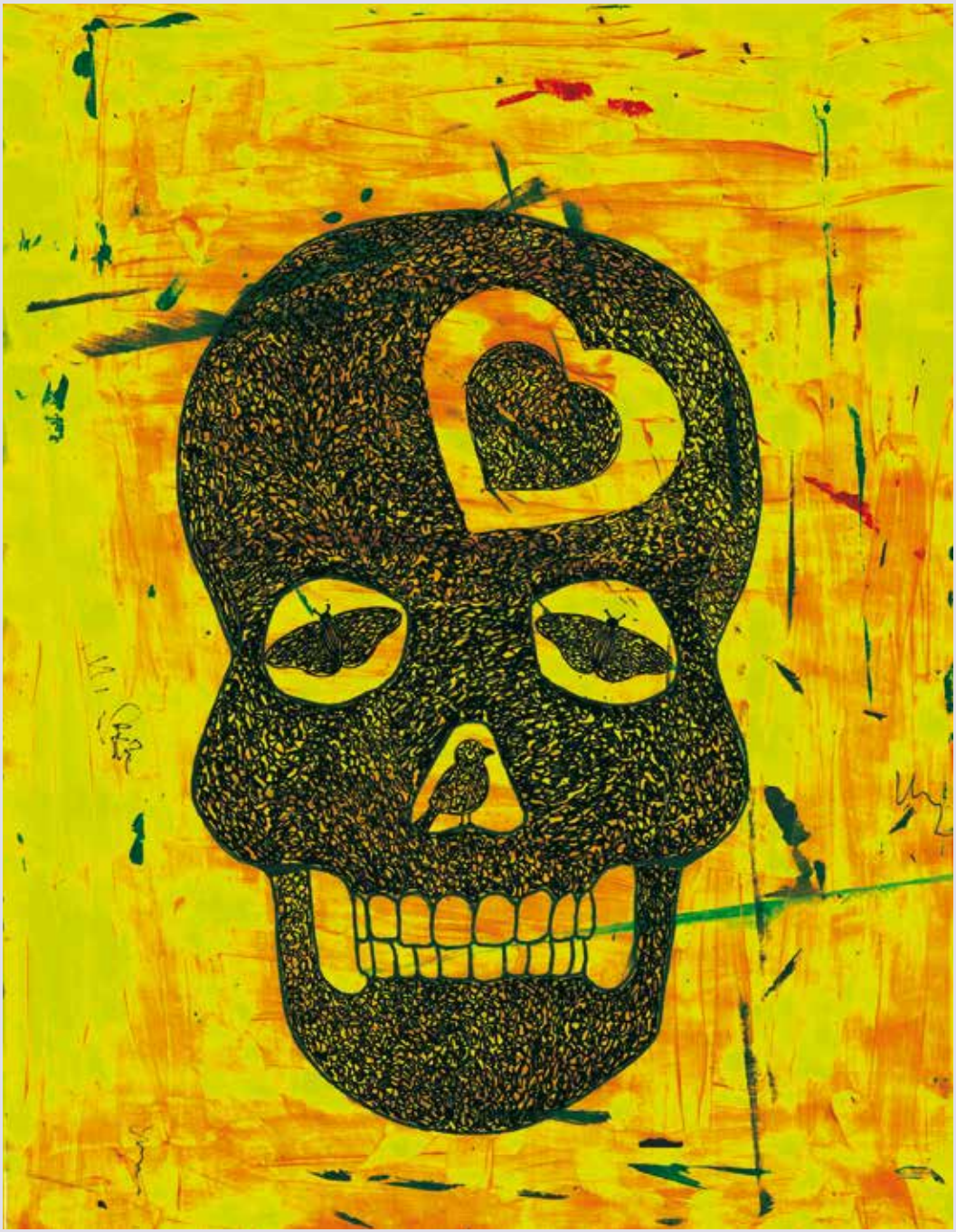

Dood is zo dood

.....

Iedere dag gaat iemand dood,
sterker nog iedere minuut gaat iemand dood,
iedere seconde sterft iemand op deze aarde.
Sommige overledenen laten heel veel verdrietige mensen achter,
anderen gaan dood en niemand die het weet
en niemand die er wat omgeeft.
Mijn moeder is dood en dood is zo dood,
er is niets meer en niets minder.
Het leven gaat wel door met of zonder haar
en niemand vraagt meer naar haar.
Ze is gewoon vergeten en ligt alleen
in een kist achter een muur van cement.
Toch zou ik haar eruit willen halen
en aan haar botten willen ruiken.
De restjes van mijn moeder in mijn armen willen nemen
en nooit meer loslaten.
Want dood is zo dood en niets meer
en niets minder dan dat.

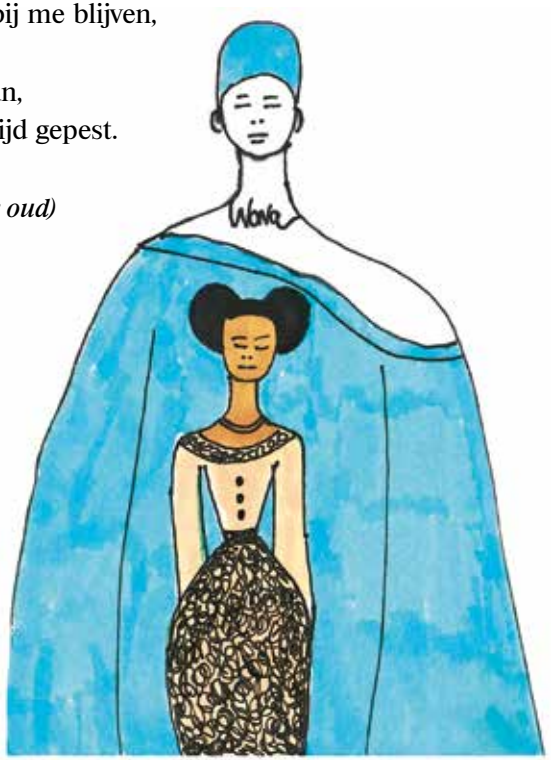

Mama is altijd bij me

.....

Mama is altijd bij me.
Als ik slaap, slaapt mama met me mee.
Als ik eet, eet mama met me mee.
Als ik huil, huilt mama met me mee.
Als ik zing, zingt mama met me mee.
Als ik schreeuw, schreeuwt mama met me mee.
Als ik loop, loopt mama met me mee.
Als ik ren, rent mama met me mee.
Als ik straal, straalt mama met me mee.
Als ik bloos, bloost mama met me mee.
Als ik leef, leeft mama met me mee.
Volgens papa zal mama altijd bij me blijven,
altijd en overal over me waken.
Alleen merk ik er niet zoveel van,
want op school word ik nog altijd gepest.

(Geschreven bij een opstel, 11 jaar oud)

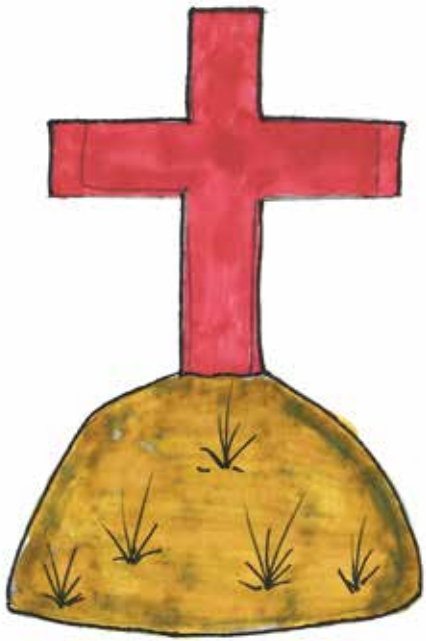
De dood flirt met me

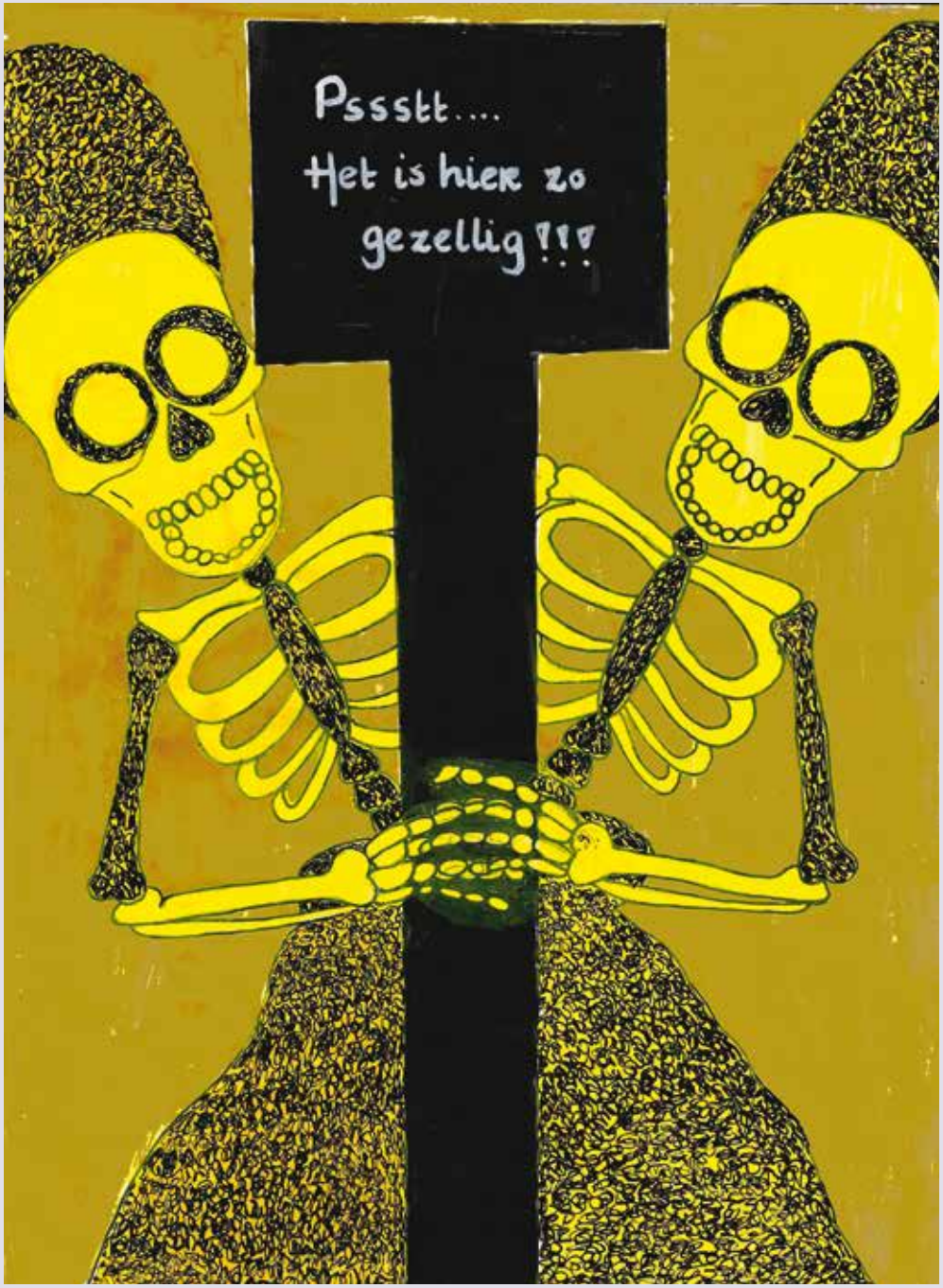
.....

Waar kan ik heen met mijn verdriet?
Met wie kan ik delen wat ik voel?
Wie begrijpt mijn verlangen naar de dood?
Wie wil me helpen bij het vervullen van mijn wens?

De dood roept me iedere dag en verleidt me.
De dood fluistert in mijn oor “het is hier gezellig”.
De dood achtervolgt me overal en tart me.
De dood daagt me uit vreemde dingen te ondernemen.
En om van de mensheid te vervreemden.

De dood brengt me misschien dichter bij moeder
of juist niet?

Pssstt....
Het is hier zo
gezellig!!!

Iets

Lieve moeder, waarom is iedereen zo boos op me?
Waarom word ik nou zo vreselijk gepest op school?
En waarom krijg ik thuis van alles de schuld?
Het is altijd zwaar geweest zonder jou en
ik had zo gehoopt dat je mij altijd zou beschermen.
Zoals papa dat vroeger zei: ”je moeder zal altijd naast je staan.”

Maar naast me voel ik alleen leegte en kou.
Jouw aanwezigheid heb ik echt nooit gevoeld.
Ik heb weleens dicht tegen je graf aangezeten.
Puur om de warmte te voelen die je misschien zou uitstralen.
Maar ook daar voelt het leeg, kil en eenzaam.
Ik voel me soms zo alleen, dat ik mezelf moet omhelzen.
Mezelf moed moet inspreken, mezelf kusjes moet geven.

Als ik gepest word, voel ik me zo niets.
Ik begin dan te wankelen op mijn benen.
Het liefst wil ik huilen,
maar dan wordt het pesten erger.
Ik wil sterk zijn, maar soms voel ik mijn energie
gewoon wegebben, soms is alles op bij me.
Het liefst wil ik op de grond vallen en mezelf
overgeven. Maar iets in mij raadt me aan
om door te gaan. En is dat iets misschien
toch jij, lieve moeder?

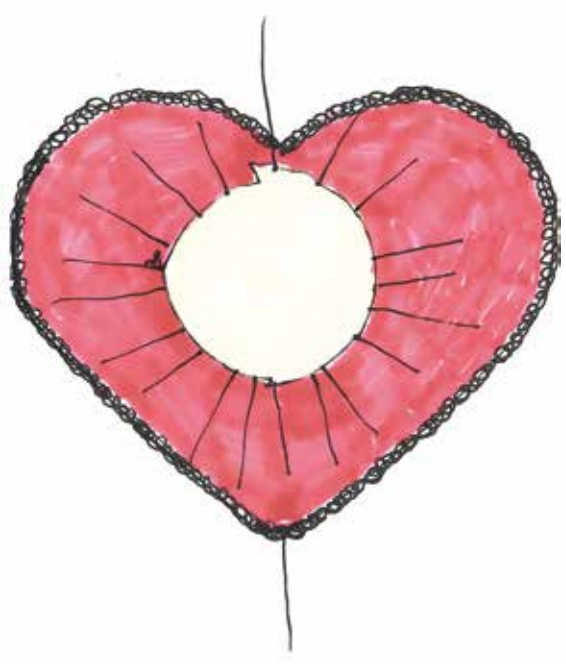

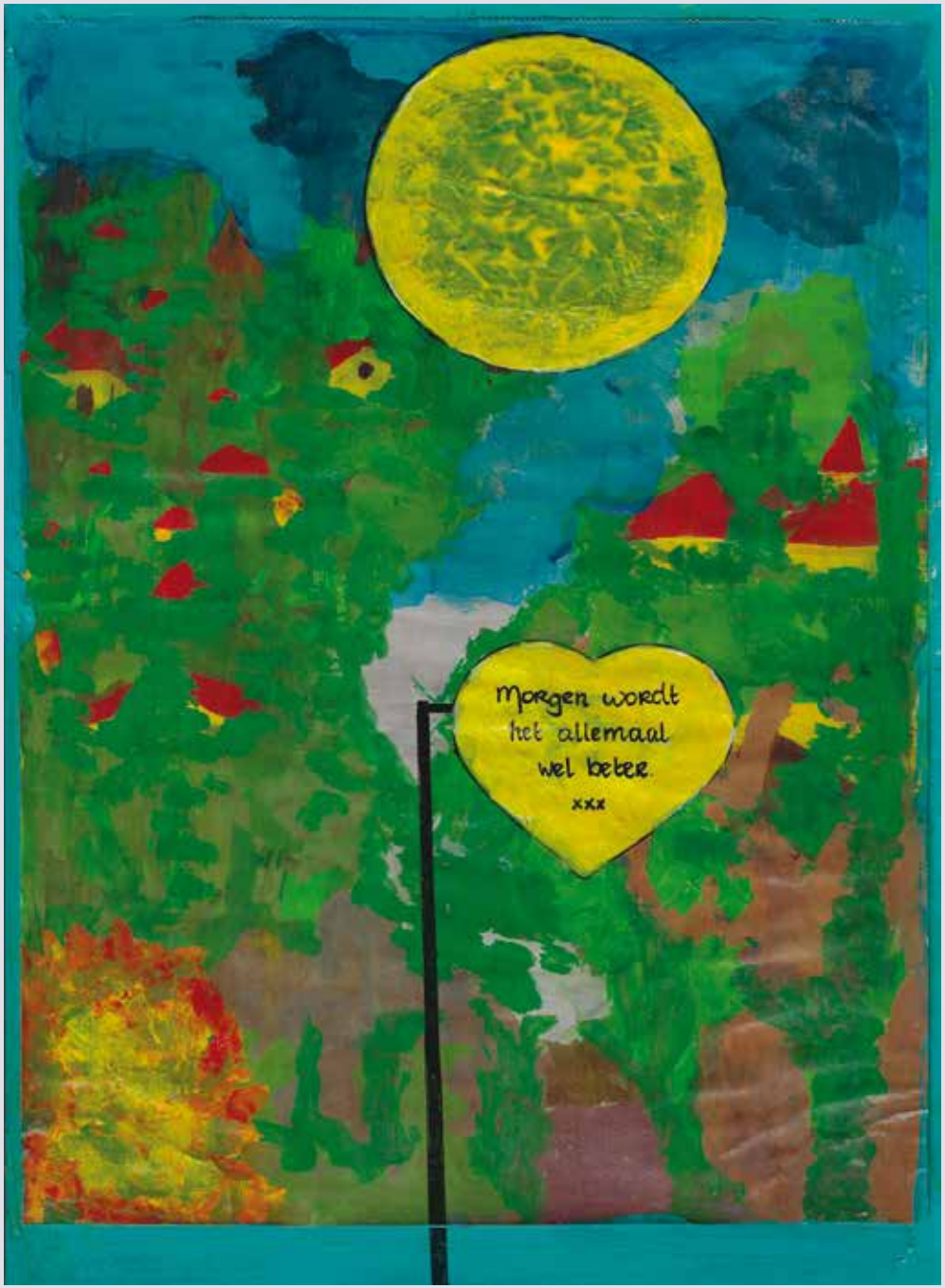
Morgen wordt het allemaal wel beter

.....

Morgen wordt het allemaal wel beter.
Met deze woorden in mijn hoofd ga ik iedere dag naar bed.
Ik probeer te geloven dat het morgen ook beter zal gaan.
De zon schijnt iedere dag op het eiland,
maar in mijn hart regent het continu pijpenstelen.
Donkere wolken trekken zich samen boven mijn ziel.
En het komt met bakken uit de hemel, richting mijn hartklep.

Ik wilde dat de zon ook in mijn hart zou schijnen.
En dat al het verdriet in één keer helemaal zou verdwijnen.
Dat al die droevige regendruppels zouden uitdrogen.
En voorgoed zouden wijken, voordat ze mijn hart bereiken.
Maar vandaag ga ik ervoor lieve moeder, met goede moed.
Want als het vandaag niet lukt dan heb ik morgen nog.
En morgen wordt het allemaal wel beter.

Morgen wordt
het allemaal
wel beter
xxx

Lieve moeder
rust zacht
en
tot ziens !

Het allerlaatste gesprek met mijn moeder

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Ik voer nu het allerlaatste gesprek met je.
Ik vind het moeilijk en ik vind het ontzettend zwaar.
Jou laten gaan voor de tweede en de allerlaatste keer.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Ik omarm je in gedachten en voel je handen in de mijne.
Het voelt als het even vasthouden van lucht.
Het voelt als niets, maar toch hou ik je vast en laat je niet gaan.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Ik kijk naar je foto en geef je een kus, misschien wel de laatste.
Het is een bijzonder moment voor mij en hopelijk ook voor jou.
Ik ga je verlaten en nooit meer met je praten, ik geef je je rust.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Kon ik je maar ruiken en je geur voor altijd in mij opnemen.
Kon ik je maar vertellen dat ik zo ontzettend veel van je houdt.
Kon ik maar dicht bij je kruipen en voor altijd bij je slapen.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Met heel veel moeite probeer ik wat zinnen op te schrijven.
Zoals altijd rollen de tranen over mijn wangen en ik laat ze rollen.
Ik grijp niet in, want dit moment moet voor altijd bij me blijven.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Het doet ontzettend veel pijn in mijn hart, in mijn hele lichaam.
Je gaat voor mij voor de tweede keer dood.
Alleen deze keer maak ik het bewust mee en dat valt niet mee.

Lieve moeder het is zover, ik neem afscheid van je.
Rust zacht, slaap lekker, maar wacht vooral op me.
Op die grote zachte wolk, die ik altijd zo mooi vind.

Nawoord

Op mijn vijfde besloot ik om gedichten te gaan schrijven.
Over jou en voor jou, omdat ik met je in gesprek wilde blijven.
Uiteindelijk werden het honderd gedichten en op mijn vijftigste
schreef ik het allerlaatste.

In honderd gedichten heb ik lief en leed met jou gedeeld.
Met mijn gitaar in de hand, soms jouw gemis gespeeld.
Vanaf mijn vijfde tot nu ben ik in gesprek gebleven met jou.
Omdat ik je niet wilde vergeten en zo bleef ik je altijd trouw.
Altijd wachtend, altijd hopend op een antwoord dat nooit kwam.
Vaak zittend aan mijn bureau en kijkend uit het raam.

Als ik heel eerlijk ben, heb ik nooit gevoeld dat je bij me was.
Waar ik ook was, aan het strand of spelend in het gras.
Op deze heel lange en veel te vaak pijnlijke weg, was ik alleen.
Tijdens deze heel lange en veel te vaak pijnlijke reis, was ik alleen.
Probeerde overal tussen te passen, mijn hart voelde als steen.
Zo ontzettend vaak heb ik getwijfeld aan jouw bestaan
en of je echt mijn moeder bent.
De twijfels zijn door de jaren heen weggeëbd, maar jouw beeld
is nog steeds helder als glas.

De foto van die mooie vrouw met prachtig lang haar.
Is op mijn netvlies gebrand en zal nooit meer vervagen.
Zelfs dementie zal dat beeld van jou niet vertragen.
Ik zal ook altijd blijven zoeken naar overeenkomsten tussen ons,
welke er absoluut niet zijn, maar toch zal ik altijd zeggen:
de mooie vrouw op die foto dat is mijn moeder geloof mij nou maar,
want ik kom echt uit haar buik.
Rosalinda is mijn moeder en dat zal altijd zo blijven.

LL TO THE
AND BAS